

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **V. K.**

zastoupená advokátkou Mgr. Barborou Sedlákovou
sídlem Heršpická 813/5, 639 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. JMK 19092/2017, sp. zn. S – JMK 15380/2017/ODOS/No

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy ze dne 6. 2. 2017, č. j. JMK 19092/2017, sp. zn. S – JMK 15380/2017/ODOS/No, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 200 Kč, a to k rukám Mgr. Barbory Sedlákové, advokátky se sídlem Heršpická 813/5, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy ze dne 6. 2. 2017, č. j. JMK 19092/2017, sp. zn. S – JMK 15380/2017/ODOS/No, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 12. 2016, č. j. ODSČ-20811/16-24.
2. Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím žalobkyni z důvodu uvedeného v § 118a odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) zadržel řidičský průkaz, který jí byl zadržen policistou dne 13. 11. 2016, do doby pravomocného rozhodnutí o trestném činu nebo o přestupku, kterého se měla dopustit tím, že dne 13. 11. 2016 řídila motorové vozidlo na pozemní komunikaci bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky – provedenými dechovými zkouškami jí byly naměřeny hodnoty 0,53 a 0,56 promile alkoholu v krvi.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že se necítila ovlivněna alkoholem ani nevykazovala známky ovlivnění alkoholem, před jízdou použila alkohol tester s negativním výsledkem, řídila v době, kdy podle alkohol kalkulaček již i s rezervou neměla mít v krvi žádný alkohol. Nikdy neměla přestupek ani bod. Správnímu orgánu prvního stupně nabídla kauci 10 000 Kč s tím, že se nebude vyhýbat přestupkovému řízení. Správní orgán na základě správního uvážení rozhodne, jestli řidiči zadržený řidičský průkaz vrátí či nevrátí. Závěr o nemožnosti aplikovat správní uvážení je nesrozumitelný a zřejmě vychází z chybné interpretace a aplikace § 118c zákona o silničním provozu. Žalovaný je povinen přednostně aplikovat výklad práva pro žalobkyni příznivější. Správní orgán prvního stupně i žalovaný se zabývali jen formálními znaky skutku a pominuli námitky a důkazy žalobkyně. Námitka týkající se rozsudku Krajského soudu v Plzni byla zásadní a žalovaný ji nevypořádal. Aby doba zadržení byla přiměřená, nemůže nikdy převýšit výši možného uloženého trestu. Jestliže za tento přestupek je možné uložit trest zákazu řízení motorových vozidel v délce 6-12 měsíců, kdy tento trest lze při jeho řádném výkonu snížit na polovinu a v praxi se tak tomu legitimně a bez výjimky děje, lze zadržet řidičský průkaz pouze na dobu 3 měsíců. Pokud by správní orgány postupovaly striktně dle textu zákona, mohly by zadržet řidičský průkaz až na 2, respektive 3 roky. Žalobkyně se zachovala slušně a čestně a je nedůvodně znevýhodněna oproti řidičům, kteří řidičský průkaz neodevzdají.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že je z napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí zřejmé, z jakého důvodu byl žalobkyni řidičský průkaz zadržen. Zjišťování konkrétních okolností skutku není v kompetenci správního orgánu rozhodujícího o zadržení řidičského průkazu. Úkolem správních orgánů je posoudit, zda je dáno podezření ze spáchání deliktního jednání. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 2. 2012, č. j. 57 A 68/2011-52, na danou situaci aplikovat nelze. V té době byla odlišná dikce zákona a v dané věci navíc odběr krve prokázal nulovou hladinu alkoholu v krvi obviněného. Byl-li dán legální důvod pro zadržení řidičského průkazu a je tu předpoklad, že bude uložen zákaz činnosti, má správní orgán povinnost zahájit řízení o zadržení řidičského průkazu. Zákon mu žádné správní uvážení nedává. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Další podání žalobkyně

5. Ve své replice žalobkyně zopakovala své žalobní námitky, které doplnila další argumentací. Zatímco policie rozhoduje v řádech minut, a stačí jí tak pouhé podezření, správní orgán může zodpovědně posoudit veškeré okolnosti věci. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni se žalovaný vypořádal až ve svém vyjádření. Z materiálního hlediska k žádné novele zákona nedošlo – z tohoto důvodu nelze usuzovat na nepřiléhavost uvedeného rozsudku. Správní orgán by měl posoudit, zda je nezbytně nutné řidičský průkaz zadržet. Správní orgán má povinnost řízení zahájit, ale má správní uvážení, zda řidičský průkaz zadrží. Zadržování řidičského průkazu na delší než přiměřenou lhůtu není jen nezákonným zásahem, ale i brutálním zásahem do základních práv řidiče. Aby dosáhl na řidičský průkaz, je nucen vzdát se svých základních práv, přiznat se ke spáchání přestupku, i když se cítí nevinný.
6. Podáním ze dne 8. 6. 2018 žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 174/2017-27 s tím, nechť je rozhodováno v intencích tohoto rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).
8. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně spatřuje v pominutí jejích námitek a důkazů, nevypořádání se se závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřenými v rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 57 A 68/2011-52, a nesrozumitelnosti prvostupňového rozhodnutí.
10. Tato námitka není důvodná.
11. V prvé řadě soud poznamenává, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rámci soudního přezkumu je pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92; všechna zde citovaná

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). To především znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán.

12. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění může být dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz obdobně k rozhodovací činnosti správních soudů např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).
13. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobkyně vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*).
14. Stejně jako reakce soudu na konkrétní žalobní námitky, tak i reakce žalovaného na konkrétní odvolací námitky, je, co do šíře odůvodnění, spjata s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09) i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, nebo podání značně nepřehledně až chaoticky odůvodněných. Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

15. Ačkoliv žalovaný nereagoval explicitně na argumentaci Krajského soudu v Plzni uvedenou v rozsudku, na který žalobkyně poukazovala, z jeho rozhodnutí je patrný oponentní názor podpořený vlastní argumentací. Tento názor přitom není nesrozumitelný ani evidentně vnitřně rozporný. Rozpor mezi citací textu zákona, který hovoří o tom, že „lze rozhodnout“, a závěrem správních orgánů, že při splnění zákonných podmínek musí rozhodnout bez možnosti správního uvážení, je pouze zdánlivý. Zákonný text „lze rozhodnout“ nemusí být nutně chápán jako možnost rozhodnout v závislosti na správním uvážení, nýbrž také jako prostý výraz oprávnění (pravomoci) správního orgánu, které lze využít pouze za zákonem stanovených podmínek. Úvahy správního orgánu proto soud považuje za v obecné rovině možný výklad zákona (byť s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve výsledku nesprávný, jak bude uvedeno dále). Tyto úvahy jsou srozumitelné a žalobkyni nic nebrání v tom, aby proti nim brojila vlastní argumentací, což také činí. Ani soud proto nic nebrání ve věcném přezkumu napadených rozhodnutí.
16. Nelze souhlasit ani s tezí žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s jí navrženým důkazem – rozsudkem Krajského soudu v Plzni. Judikatura soudů nemůže být považována za důkaz, neboť ve vztahu k posuzovanému skutkovému stavu neprokazuje žádné skutečnosti. Jde o zdroj právní argumentace, který správní orgán nemůže při svém rozhodování opomíjet, nicméně dokazování jím neprovádí. Zároveň to neznamená absolutní závaznost správních orgánů právními názory vyjádřenými správními soudy v jiných věcech. V první řadě mohou být skutkové okolnosti natolik odlišné, že daný právní názor nebude přiléhavý. Kromě toho mohou správní orgány předložit ucelenou argumentaci oponující argumentaci obsažené v rozsudku soudu vydaném v jiné věci například s tím, že soud ve svých úvahách opomenul určitou významnou skutečnost.
17. Soud se proto dále zabýval zákonností závěru žalovaného, že správní orgán rozhodující o zadržení řidičského průkazu nedisponuje správním uvážením.
18. Touto otázkou se již přitom zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, na který zdejší soud plně odkazuje, neboť neshledává žádný důvod se od jeho závěrů odchýlit.
19. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nejprve shrnul právní úpravu obsaženou v § 118a až § 118c zákona o silničním provozu s tím, že tato ustanovení na sebe vzájemně navazují. Ustanovení § 118a odst. 1 dává policistovi pravomoc přikázat řidiči jízdu na nejbližší vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě (použitím technického prostředku nebo odtahem vozidla), jestliže je dán některý z předpokladů vyjmenovaných v písm. a) až i). V projednávané věci jde o písm. d): řidič je podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Ustanovení § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu opravňuje policistu, aby z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržel řidičský průkaz. Jde tu – stejně jako v předešlém ustanovení – o pravomoc k faktickému úkonu. Konečně podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu pak obecní úřad obce s rozšířenou působností může rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu. Pokud to udělá, přidá tím k předešlému faktickému úkonu policisty jakési formální stvrzení jeho postupu ve formě písemného a odůvodněného rozhodnutí, které lze přezkoumat jak na základě odvolání, tak na základě správní žaloby.

20. Následně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro všechny tři postupy je zásadní, že podléhají uvážení policisty či obecního úřadu. Je-li řidič podezřelý, že řídil vozidlo v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu, nepovede to nutně k tomu, že mu bude technicky zabráněno v řízení vozidla a že mu bude (nejprve fakticky, pak rozhodnutím) zabrán řidičský průkaz. Orgány tak postupovat mohou, ale nemusejí. O šíři jejich úvahy podle Nejvyššího správního soudu jasně svědčí text všech tří ustanovení: 1) Policista *může* přikázat řidiči... (§ 118a odst. 1); 2) Policista *je oprávněn* zadržet řidičský průkaz (§ 118b odst. 1); 3) Obecní úřad obce s rozšířenou působností (...) zahájí řízení, na základě něhož *lze* rozhodnout o zadržení řidičského průkazu... (§ 118c odst. 1).
21. Výrazy *může*, *je oprávněn* a *lze* Nejvyšší správní soud interpretoval tak, že následek dále popsany v zákoně nenastává nevyhnutelně vždy, když je splněna hypotéza právní normy (tou je zde existence podezření, že řidič řídil pod vlivem alkoholu), ale jen tehdy, jestliže to správní orgán uzná za vhodné či potřebné; správnímu orgánu se zde tedy dává na uvážení, zda zákonem dovolený (nikoli přikázaný) následek nastane.
22. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že „[h]odlá-li správní orgán setrvat na tom, že řidičský průkaz zadržen být měl, pochopitelně se tak nemůže rozhodnout na základě nahodilého rozmaru či z jiného svévolného popudu, nýbrž musí být veden racionálními argumenty. Jako racionální se jeho úvaha musí jevit také navenek, což správnímu orgánu přináší povinnost zachytit své myšlenky písemně v odůvodnění rozhodnutí. Pokud z rozhodnutí nelze vyčíst žádné konkrétní důvody, pro které se orgán rozhodl řidičský průkaz (i nadále) zadržet, nemůže rozhodnutí obstát.“ Ve vztahu ke kritériím pro správní uvážení doplnil, že „není nezbytné (i když je to jistě žádoucí), aby možnost správního uvážení byla vždy doplněna konkrétními kritérii a okolnostmi, které má správní orgán zvažovat a hodnotit. Pokud zákonodárce taková konkrétní kritéria do zákona neuloží, neznamená to, že vlastně ve skutečnosti nemíní poskytnout orgánu správní uvážení (i když použil slova *lze*, *může*, *je oprávněn*) – jen že nechává na něm, aby rozumná kritéria nalezl sám.“ A na závěr dodal, že „ustanovení, které bylo sporné v této věci, neobsahovalo žádná kritéria, která by měl správní orgán povinně použít při úvaze, zda zadrží řidičský průkaz, nebo zda jej řidiči vrátí. To však nemohlo vést správní orgán k závěru, že v takovém případě je zkrátka nutné zadržet řidičský průkaz vždy, když je naplněn některý zákonný předpoklad podle § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu: naopak měl správní orgán v takové situaci zkoumat, jaká rozumná kritéria by měla být naplněna pro tak závažný následek, jakým je předběžné zadržení řidičského průkazu (okolnosti skutku, míra intoxikace řidiče, jeho přestupková minulost...), a míru naplnění těchto kritérií měl popsat ve svém rozhodnutí. Neučinil-li tak, nemůže jeho rozhodnutí obstát, protože soud nemůže přezkoumat jeho volné správní uvážení.“
23. K citovaným závěrům nemá krajský soud co dodat, neboť situace v nyní posuzované věci je naprosto identická. Správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že při rozhodování o zadržení řidičského průkazu nedisponují správním uvážením, v důsledku čehož žádné správní uvážení ve svých rozhodnutích nevyjádřili. Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát, protože soud nemůže žalovaným nevyslovené úvahy přezkoumat.
24. Co se týče námitek směřujících proti délce zadržení řidičského průkazu, v této části soud neshledal žalobu důvodnou. Rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu žádnou konkrétní dobu zadržení nestanovilo – stanovilo v souladu s textem zákona pouze maximální možnou dobu, tj. do pravomocného skončení řízení o přestupku či trestném činu. Případné zadržování řidičského průkazu po dobu delší, než jaká odpovídá horní hranici zákonné sazby možné sankce zákazu činnosti, nemůže zakládat nezákonnost samotného

rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu (viz též již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 174/2017-27). Není přitom ani na místě, aby správní orgán stanovil při zadržení řidičského průkazu konkrétní dobu zadržení. Nemůže totiž předjímat, jak bude jednání obviněného posléze kvalifikováno. Teprve v řízení o přestupku či trestném činu je prováděno řádné a úplné dokazování ohledně skutku a mohou být zjištěny okolnosti, které mohou například svědčit ve prospěch přísnější kvalifikace skutku.

25. Už vůbec pak nelze souhlasit s požadavkem žalobkyně, aby byla stanovena doba zadržení v polovině spodní hranice zákonné sazby možné sankce zákazu činnosti, a to s ohledem na snad očekávané uložení nejnižší možné sankce a její následné snížení na polovinu při jejím řádném výkonu. Jedná se o úvahy naprosto spekulativní. Řidičský průkaz zcela jistě může být zadržován až po dobu, která odpovídá horní hranici zákonné sazby sankce zákazu činnosti za příslušný delikt.
26. Je na správním orgánu, který vede řízení o přestupku, aby sledoval, zda doba zadržení řidičského průkazu nepřesáhla aktuálně očekávatelnou (s ohledem na aktuální právní kvalifikaci) maximální dobu možné sankce zákazu činnosti, a případně inicioval vrácení řidičského průkazu řidiči. Delší zadržování řidičského průkazu již může být samostatným nezákonným zásahem do práv řidiče (což ostatně zmiňuje i sama žalobkyně ve své replice). Nemůže se ovšem zároveň jednat o nezákonnost, kterou by trpělo rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu již v době jeho vydání, jestliže konkrétní dobu zadržení nestanoví.

VI. Shrnutí a náklady řízení

27. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobkyně. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby a repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 14 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. srpna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.